

זה קרה באמצע הלילה. התעוררתי מתישהו לפנות בוקר; היה לי נורא חם, והסדינים שלי היו רטובים מזיעה. קמתי מהמיטה וגיששתי את דרכי אל הדלת. היה חשוך. זו לא היתה חשיכה רגילה של אמצע הלילה, אלא מין חשיכה שכזו, שלא נותנת אפילו לצללים לבוא בה.

הגעתי אל הדלת ועמדתי שם לרגע, מגששת אחר הידית. למה אני לא יכולה לראות שום דבר? בודאי ישנתי כל-כך עמוק, שעניי עודן מטושטשות. נכנסתי אל חדר האמבטיה, תרה אחר מתג האור. אבל הוא לא עבד, האור לא נדלק. מוזר. יצאתי והבטתי אל תוך הסלון. משהו היה חסר: ההבהוב התמידי של המודם בירוק בהיר על הקירות. גם הוא לא עבד - כנראה הפסקת חשמל. זוהי הרגשה מוזרה; לקום באמצע הלילה ושום דבר לא עובד. זה כאילו שמישהו התגנב לך לתוך הבית בזמן שישנת, וגנב לך את השיגרה. משכתי בכתפי וחזרתי אל המיטה. בטח יתוקן עד אור הבוקר.

עצמתי את עיניי אבל לא הצלחתי להירדם, משהו לא היה בסדר, משהו הרגיש שונה, משהו לא היה במקום. המזגן, חשבתי פתאום, זהו, הוא לא עובד בגלל הפסקת החשמל. בגלל זה כל-כך חם, ועוד הדלת סגורה. בטח שאני מזיעה ככה. אבל זה לא היה זה, היה עוד משהו. יותר מדי חשוך - אני לא יכולה להירדם בחשיכה הזאת, אי אפשר לראות כלום, זה לא טבעי. קמתי לפתוח את החלון כדי שיכנס אויר אל הכבשן הזה של שינה ונשימה, ואדי זיעה, וחשיכה כל-כך סמיכה שכמעט ואפשר להרגיש אותה עוטפת לך את הגוף, סופגת לתוכה כל משב אויר תועה. חיפשתי את דרכי אל עבר החלון, מועדת על מכשיר הרדיו שעל הריצפה. פתחתי את החלון מבעד לשלבי התריסים הסגורים. שקט כזה, שקט שהוא שקט מדי בשביל להיות השקט של אמצע הלילה פרץ אל תוך החדר המהביל שלי בדממה רועמת. רק הצרצרים, וכלום. שוב, משהו חסר. בטח, חשבתי, אלו המזגנים של כולם. הרי בשל כך אינני ישנה עם חלון פתוח: אני אוהבת לשמוע את הצרצרים, אבל לא את טרטורי המנועים של המזגנים של כל הדירות הסמוכות, עכשיו שום מנוע לא הרעיש. אף אחד מהמזגנים לא פעל בגלל הפסקת החשמל. שום מאורר לא עבד. רק הצרצרים המשיכו להם באי אכפתיות קיומית.

אם כל האנושות היתה נעלמת פעם פתאום באמצע הלילה, חשבתי לעצמי, כך זה בטח היה נשמע. אפילו מכונית לא שמעתי בחוץ. לרגע החסיר הלב שלי פעימה, אולי זה באמת מה שקרה? אך במהרה, התעשתתי. אילו שטויות עולות בראשי? חשבתי לעצמי והסטתי הצידה את התריסים, בכדי לתת לאור מבחוץ לשטוף פנימה יחד עם האויר. אני זקוקה למעט אורה כדי לישון.

אבל לא היה שום דבר שיבוא לגרש לי את החושך המסמרר, המסמא. לא היה אור, ולא היתה אש. אפילו הוא היה כבוי- הירח. היה זה אמצע החודש בלבד. היכן הוא הירח? היכן הם הכוכבים? איזו מין הפסקת חשמל זאת?

החושך הטביע הכל תחת כנפיו השחורות, והשקט חתר תחתיו, מאלים הכל אל תוך אימה דוממת. מה זה, איפה האור? איפה כולם? היה עלי להרגע, נכנסתי חזרה למיטה, וניסיתי לישון. מה כבר יכולתי לעשות? אבל לא הצלחתי להרגע, ובטח שלא לישון. סתם שכבתי ערה במיטה, בוהה אל תוך קירות חושך שחורים. חיכיתי לבוקר, שתבוא השמש ותפיג את האפלה השורשית הזו. שתחזיר להכל שוב את ההגיון.

התהפכתי, והתהפכתי, וקמתי שוב מהמיטה, ומעדתי שוב, הפעם על הכבל של מנורת הלילה. שוב בדקתי אם אולי כבר הופיע הירח בחוץ, וחיפשתי לראות משהו אחר מלבד השחור. חיפשתי לראות. אבל זה לא היה שם, מה שחיפשתי לראות. החשיכה ישבה בחוץ כמו ציפור טרף, פורשת כנפיה מעל הכל.

מבחינתי יכול היה העולם כולו להישאב מחוץ לחלון שלי אל איזה מימד אחר, בלי שבכלל הייתי יודעת. אולי הבניין הזה, שוב התחלתי במחשבות סרות- הנו הדבר היחיד שנותר, והכל בחוץ, לא יודעת, אולי נפל לחלל. מה לעשות, איך אפשר שלא לחשוב את אותם הדברים, הרי, אין זה עניין טבעי כלל, כל הפסקת החשמל הזו. אפילו הינשופים בטח לא רואים כלום, חשבתי. ניסיתי להתקשר עם חברת החשמל, אך לא היתה תשובה. רציתי להתקשר למשטרה, למישהו, אבל מה אומר? שיש פה הפסקת חשמל ואני לא רואה דבר?

חיכיתי לבוקר, והדקות אף פעם לא עברו כל-כך לאט. הזמן זחל לאט, ולאט, ולאט. היה לי מספיק זמן לחשוב על זה שהזמן הוא דבר באמת יחסי ביותר בדקות שחלפו, בשעות. זה שהשעון אומר שעברה רק שעה, זה לא אומר שהיא לא עוברת כמו יעבור נצח. חיכיתי לבוקר, וחיכיתי, וחיכיתי.

בפנס שלי הבטריות לא עבדו, ואפילו נר לא היה לי. והבוקר לא הגיע. לא בארבע, חמש, שש. התקשרתי שוב עם חברת החשמל. אין קול ואין עונה. שבע, שמונה בבוקר, תשע בבוקר. וחושך, ואין שמש, ואי אפשר לראות. איפה השמש? איזו מין הפסקת חשמל זאת? ניסיתי לטלפן שוב לחברת החשמל בפעם המאה.

מישהו סוף סוף ענה. כן? הם אמרו. גמגמתי, קצת קשה להסביר, תראו, אמרתי, יש פה בעיה. המזגן לא עובד, אין לי אור באמבטיה, איפה השמש? מה קרה לכוכבים? אפילו המודם לא עובד. מה קרה לירח? כבר תשע בבוקר, יצאתי מכלל שליטה. אבל הם נשאר רגועים לגמרי בצד השני. חיכו שיסתיים עוויית הפאניקה, ואז הם אמרו: גברת, תרגעי. אנחנו מטפלים בזה, הם אמרו.

מה זאת אומרת אתם מטפלים? אנחנו מטפלים, הם אמרו. מתי יחזור האור? הם לא יודעים עדיין בודאות, אבל הם מטפלים בזה. ומה קורה בנתיים? גברת, הם אמרו, תרגעי. מישהו מטפל בזה. אבל מה קרה? היה קצר, הם הסבירו בקול נורא משעומם. היה קצר... ו-? והם מטפלים בזה.

בשתיים בבוקר שלמחרת הסתיימה הפסקת החשמל. המזגן חזר לעבוד, המאוורר בשרותים החל להרעיש, מנועי המזגנים של כל הבניינים שבו לטרטר מחוץ לחלוני, אבל לא הלכתי לישון. ישבתי בחוץ על המדרגות כדי להביט על הירח הגדול, להביט בכוכבים, ולודא שהשמש באמת תשוב בבוקר. אבל הכל היה בסדר: היא זרחה, והבוקר הגיע. בלילה שלמחרת ישנתי עם החלון פתוח, עם הרעש של המזגנים של כל העולם; לא רציתי להפסיד אותו. הפסקת החשמל הסתיימה.